

Arrest

nr. 240 814 van 14 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die loco advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 maart 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN-VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten,

naam : A. (..)

voornaam : R. (..)

geboortedatum : (...)1996

geboorteplaats : Akmola

nationaliteit : Russische Federatie

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 16/10/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 14/02/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Manifeste appreciatiefout en schending van artikelen 3. 8 en 13 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950. goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, artikel 22 van de Grondwet, artikelen 7, 39/79, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het proportionaliteitsbeginselen, van het recht om gehoord te worden van de zorgvuldigheidsplicht.

• Eerste grief

Meneer A. (..) heeft een cassatieberoep ingediend tegen Uw arrest nr. 232.618 van 14 februari 2020 tot afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming. De procedure is nog steeds in behandeling.

Volgens artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie: "Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die met over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen

De doeltreffendheid van het cassatieberoep vereist de aanwezigheid van verzoeker op het grondgebied, anders zou zijn beroep zonder voorwerp worden verklaard (RvV - arresten nr. 41.230 van 31 maart 2010 ; nr 72.888 van 9 januari 2012 ; nr. 88.628 van 28 september 2012; nr. 155.126 van 22 oktober 2015; nr. 137.802 van 2 februari 2015 ; nr. 135.094 van 16 december 2014).

Indien de wet voorziet in een cassatieberoep en indien verzoeker gebruik heeft gemaakt van zijn recht om dit beroep in te stellen, moet de procedure kunnen worden voortgezet tot het einde ervan, hetgeen de aanwezigheid van verzoeker op het grondgebied vereist, zoals erkend door de Belgische Staat zelf Dit beroep moet effectief en eerlijk zijn, net als elk ander rechtsmiddel, anders wordt het onbestaand. Zoals advocaat-generaal Mengozzi in zijn conclusie van 15 juni 2017 schreef (zaak C-181/16, Gnandi/ België):

"90. Wat de periode betreft na het arrest van de RVV van 31 oktober 2014 en na de instelling van het administratieve cassatieberoep tegen dat arrest, zij eraan herinnerd dat het Hof in het arrest van 28 juli

2011. *Samba Diouf* (C 69/10. EU:C:2011:524), heeft gepreciseerd dat richtlijn 2005/85 niet oplegt dat in rechtspraak in twee instanties wordt voorzien, alsook dat het beginsel van doeltreffende rechterlijke bescherming een particulier een recht op toegang tot een rechter verleent en geen recht op meervoudige aanleg. (39)

91. Uit de bovenstaande overwegingen volgt evenwel dat ten aanzien van de asielzoeker geen terugkeerprocedure op grond van richtlijn 2008/115 kan worden ingeleid wanneer de wetgeving van een lidstaat in een dubbele aanleg voorziet en de asielzoeker toestaat op het grondgebied van die lidstaat te verblijven in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel in beroep of in cassatie

Het arrest *Gnandi* spreekt zich niet uit over deze kwestie, maar bevestigt alleen dat het recht op een tweede jurisdictieniveau niet bestaat. Wat betreft de terugkeermaatregel tegen een asielzoeker en het georganiseerde beroep daartegen is het arrest *Gnandi* daarentegen zeer duidelijk (HvJ - arrest van 19 juni 2018, § 58); "Hieruit volgt dat de in het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het beginsel van non-refoulement besloten liggende bescherming op het gebied terugkeerbesluiten en eventuele verwijderingsbesluiten. moet worden verzekerd door de persoon die om internationale bescherming verzoekt een recht toe te kennen op een doeltreffend beroep met van rechtswege schorsende werking bij ten minste één rechterlijke instantie" (in dezelfde zin - zien arrest van 18 december 2014. *Abdida*. C-562/13, EU:C:2014:2453, punten 52-53 ; arrest van 17 december 2015, *Tall*. C-239/14, EU:C:2015:824, punten 57-58).

De Belgische wet voorziet echter niet in een beroep met automatische opschortende werking tegen een verwijderingsmaatregel tegen een asielzoeker (artikel 39/79 van de wet van 25 december 1980), aangezien de opschorting moet worden aangevraagd.

Integendeel kan een cassatieberoep in bepaalde opzichten een opschortende werking hebben. Volgens artikel 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet:

« Art. 9bis §1 (...) De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik ['] waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken (...).

Art. 9ter §2 (...) De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag ».

Een ontvankelijke asielzoeker in cassatie die een aanvraag tot verblijf op grond van artikelen 9bis en 9ter van de wet wenst in te dienen, wordt dus gelijkgesteld met een asielzoeker wiens asielaanvraag met het voorwerp van een definitieve beslissing is geweest (in dezelfde zin, zien *infra* het arrest nr. 43/98 van 22 april 1998 van het Grondwettelijk Hof): hij hoeft geen identiteitsdocument voor te leggen en hoeft zich dus niet tot zijn autoriteiten te wenden om dit te verkrijgen. Zolang het cassatieberoep niet wordt afgewezen, wordt Meneer A. (...) volgens de wetgever nog steeds beschouwd als een asielzoeker die geen contact kan onderhouden met de autoriteiten van het land waarvoor hij een vrees voor vervolging inroept. Hoe kan het gerechtvaardigd zijn dat een asielzoeker in cassatie daarentegen rechtstreeks kan worden gerepatriëerd naar zijn land van herkomst?

Volgens artikel 6 van de wet van 12 januari 2017 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen: « §1 (...) Tijdens de behandeling van het cassatieberoep is er slechts recht op materiële hulp nadat het cassatieberoep toelaatbaar is verklaard met toepassing van artikel 20, § 2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 ».

Volgens het wetsontwerp betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (*Doe* 51 2565/001): «Bovendien wordt gespecificeerd dat er opvang verstrekt wordt gedurende de periode tussen de kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten en de datum waarop het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State ingediend wordt. Deze oplossing, waarmee getracht wordt om de continuïteit van de hulp te waarborgen, is in overeenstemming met de rechtspraak van de arbeidsgerechten die het tegendeel strijdig achten met de geest van het arrest van het Arbitragehof van 22 april 1998. Om het beroep op rationele wijze te kunnen voorbereiden en uitoefenen, moet de betrokkene tijdens deze overgangperiode een menswaardig leven kunnen leiden. Indien hem hulp zou onzegd worden, zou dit een daadwerkelijk rechterlijk beroep in de weg staan en een onevenredige beperking vormen van het recht om beroep aan te tekenen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State ».

Volgens het arrest nr. 43/98 van 22 april 1998 heeft het Grondwettelijk Hof geoordeeld dat: « B.32 Evenwel, vermits de wetgever, om een einde te stellen aan uiteenlopende interpretaties, de term « definitief » door « uitvoerbaar » heeft vervangen, wordt de vreemdeling de maatschappelijke dienstverlening ontzegd, zelfs indien hij een beroep tot vernietiging - al dan niet samen met een vordering tot schorsing - heeft ingesteld dat hangende zou zijn bij de Raad van State.

B.33. Het staat aan het Hof te onderzoeken of een dergelijke bepaling niet discriminerend is in zoverre zij, ten nadele van een categorie van personen, inbreuk maakt op het recht op maatschappelijke dienstverlening en op het recht op het daadwerkelijk uitoefenen van een juridictioneel beroep.

B.34. De procedureregels die voor de Raad van State van toepassing zijn, maken het mogelijk op korte termijn de vorderingen tot schorsing en de beroepen tot vernietiging te verwerpen die kennelijk onontvankelijk of kennelijk met gegrond zouden zijn (artikelen 12 tot 15 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State; artikelen 93 en 94 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State). Een dergelijke procedure maakt het mogelijk binnen een termijn die korter is dan die welke is bepaald in de artikelen 11, 22, 58 en 59 van de wet van 15 juli 1996, de beroepen te verwerpen die als enig doel zouden hebben het voordeel van de maatschappelijke dienstverlening onterecht te verlengen

B.35. Aangezien er een procedure bestaat om de dilatoire beroepen weg te werken, is het overdreven daarnaast nog te bepalen dat het recht op maatschappelijke dienstverlening wordt ontnomen aan alle asielzoekers van wie de vordering werd verworpen en die om die reden een bevel hebben gekregen om het grondgebied te verlaten, terwijl zij de met toepassing van artikel 63/3 van de wet genomen beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen voor de Raad van State hebben aangevochten

B.36. Gelet op de aard van de in het geding zijnde beginselen blijkt de aangevochten maatregel een onevenredige beperking in te houden van de uitoefening van de fundamentele rechten vermeld in B 33. Hij schendt derhalve de artikelen 10 en 11 van de Grondwet ».

Uit artikel 6 van de wet van 12 januari 2017 en het arrest nr. 43/98 blijkt dat:

- Het verzoek om internationale bescherming van een asielzoeker wordt pas definitief afgewezen nadat de Raad van State het in cassatie heeft afgewezen.
- Tot het arrest van de Raad van State heeft hij opvang bij Fedasil.
- En dit in naam van de daadwerkelijke uitoefening van het recht op een gerechtelijk en doeltreffend rechtsmiddel, teneinde een onevenredige beperking van het recht om een beroep in te stellen bij de Raad van State te voorkomen.

In het domein van de opvang en de sociale bijstand, verleent een cassatieberoep bij de Raad van State verzoeker rechten die impliceren dat het cassatieberoep een opschortende werking heeft op elke uitzetting, om het recht op een effectief rechtsmiddel te garanderen. De asielprocedure wordt pas definitief vastgesteld wanneer de Raad van State een uitspraak heeft gedaan

Bovendien wanneer het CGVS beroep indient tegen een arrest van Uw Raad die het voordeel van de internationale bescherming toekent, schorst dit beroep de toekenning van het statuut.

De billijkheid, zoals voorgeschreven door artikel 47 van het Handvest, de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie en het beginsel van gelijkwaardigheid vereisen in dit geval dezelfde oplossing

Ten slotte volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie : « Derhalve mogen de procesregels voor de vorderingen die worden ingediend ter bescherming van de rechten die de justitiabelen aan de rechtstreekse werking van het recht van de Unie ontnemen, niet ongunstiger zijn dan die welke voor soortgelijke vorderingen naar nationaal recht gelden (gelijkwaardigheidsbeginsel), en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk met onmogelijk of uiterst moeilijk maken (doeltreffendheidsbeginsel) » (arrest van 5 juni 2014. Kone e.a., C-557/12, EU:C:2014:1317, punt 25 + arrest van 6 oktober 2015. Târşia. C 69/14. EU:C:2015:662, punt 27).

• Tweede grief

Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ». Volgens de terugkeerrichtlijn: « De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten en, in

voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven» (Overweeging nr. 6).

Volgens artikel 22 van de Grondwet heeft ieder recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven. Artikel 8 EVRM garandeert het ook. Artikel 8 EVRM omschrijft het begrip 'gezinsleven' of het begrip 'privéleven' niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet allereerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Ten tweede moet het feitelijk lijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dat gezin voldoende nauw is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T / Finland, § 150). Vervolgens moet de Raad overwegen of er inmenging in het gezins- en / of privéleven is. In dit verband moet worden gecontroleerd of de vreemdeling voor het eerst om toelating heeft verzocht of dat het een beslissing die een verkregen verblijf beëindigt. Als dit een initiële toelating is, zoals in het onderhavige geval, is het EHRM van mening dat moet worden nagegaan of de staat een positieve verplichting heeft om de privé- en / of familielevens te helpen onderhouden en ontwikkelen. Dit gebeurt door het balanceren van de betrokken belangen. Als uit deze afweging van belangen blijkt dat de staat gebonden is door een positieve verplichting, is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees / UK, §37). De vereisten van artikel 8 van het EVRM, zoals die van de andere bepalingen van het verdrag, zijn van de aard van de garantie en niet van de louter welwillendheid of praktische regeling (EHRM van 5 februari 2002, Conka / België, § 83), terwijl dit artikel de bepalingen van de wet van 15 december 1980 overweegt (EG 22 december 2010, nr. 210.029). Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt in feite nagegaan.

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet, is de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Pari. St., 53, 1825/001, p. 17). Uit het voorgaande volgt dat als de tegenpartij, in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft deze verplichting moet niet worden opgevat als zich er automatisch en onder alle omstandigheden aan op te leggen. Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ook in aanmerking te nemen, op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV, arresten nr. 116.003 van 19 december 2013, nr. 132 278 van 28 oktober 2014, nr. 130 604 du 30 september 2014, nr 129 985 du 23 september 2014, nr. 126 851 van 9 juli 2014, ...).

Volgens de Raad van State (arrest nr 234.164 van 17 maart 2016): « 11... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7. alinéa 1er. de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même - par hypothèse forcé -, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ».

Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is: « Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M.. C-277/11, EU:C:2012:744. punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega, EU:C:2014:2336 punt 46) Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot

doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen »(HvJ, C-249/13, 11 december 2014, KhaledBoudjlida, §§ 34-37). De rechten van de verdediging zijn reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoir debat te waarborgen, zodat elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden. Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen. De niet-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt: « Volgens vaste rechtspraak maken de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en verankerd zijn in het Handvest» (HvJ, M.G v.Holland, C-383/13, 10 september 2013, par.32). In casu werd dit recht niet gegarandeerd door de verwerende partij.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS - arrest van 11 juni 2002, nr. 107.624). Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21 december 2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

In het arrest nr. 166.987 van 29 april 2016 heeft Uw Raad beoordeeld dat: « [...] les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980. ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment : C.E., arrêt n° 168.712 du 9 mars 2007) ».

Quod non in casu. Meneer A. (..) werd niet uitgenodigd om zijn mening te geven over zijn situatie terwijl hij elementen had te maken punten met betrekking tot zijn privéleven en tot zijn gezondheidstoestand.

Eenzijds lijdt Meneer A. (..) aan ernstige psychiatrische problemen (stuk 5 - Standaard medisch getuigschrift van 6 februari 2020). Inderdaad legt zijn psychiater uit dat hij lijdt aan "un état de stress posttraumatique sévère suite aux événements traumatisants dans son pays d'origine. (...) Le retour dans le pays est impossible, car risque de passage à l'acte auto-éthépero-agressif" (medisch attest van 6 juli 2019 - stuk 6). Sinds zijn aankomst in België is hij regelmatig gevolgd door een psychiater en een psycholoog (stuk 7). Op dit moment neemt hij elke dag de verschillende medicijnen: Zolpidem 10mg, Zyprexa 10mg, en Dipiperon 40mg.

Sinds 2017 valt Meneer A. (..) terugkerend flauw met notie van tremoren, hartkloppingen en angst. Vanwege zijn gezondheidstoestand werd hij vanaf 9 tot 14 september 2018 in het ziekenhuis opgenomen (stuk 8). Meneer A. (..) heeft een aantal maanden in het CARDA-centrum verbleven en hij verblijft daar nog steeds voor onbepaalde tijd (tot zijn gezondheidstoestand verbeterd) (stukken 9 en 11). Het CARDA-centrum is een opvangcentrum voor asielzoekers in psychische nood.

Parallel aan zijn asielprocedure heeft Meneer A. (..) een aanvraag in tot verblijfsmachtiging om medische redenen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 (stuk 4).

Anderzijds heeft de tante van Meneer A. (..) (die bijna de enige familie is die hij nog heeft) de Belgische nationaliteit en woont sinds al meer dan 10 jaar in België (stuk 12).

De bestreden beslissing bevat geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden. De bestreden beslissing vormt een daadwerkelijke inbreuk op het gezinsleven van de verzoeker

De verwerende partij heeft haar zorgvuldigheidsplicht geschonden. Ze heeft geen evenredig rekening gehouden met de inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoeker. Het is bovendien moeilijk om waar te nemen hoe de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de verdediging van de orde en de preventie van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere in het

gedrang zouden komen door de aanwezigheid in België van de verzoeker die met zijn Belgische tante woont.

Door geen rekening te houden met de gezondheidstoestand van Meneer A. (..) en zijn gezinsleven in België, heeft de verwerende partij ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden

Ten slotte in het arrest nr. 230.025 van 10 december 2019 heeft Uw Raad geoordeeld dat: "Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is in casu derhalve van toepassing. (...)

Echter blijkt uit het betoog van de verzoekende partij en uit de door haar bij haar verzoekschrift gevoegde stukken dat zij na het afsluiten van de asielpcedure door de Raad op 28 februari 2019, psychiatrisch wordt opgevolgd en dit sinds 7 juni 2019, waarbij een dokter van de psychiatrische dienst op 9 juli 2019 vermeldt dat gezien de nauwe samenhang tussen de door de patiënt beschreven symptomen en de beleefde traumatische ervaringen in Tsjetsjenië, het hem lijkt dat een terugkeer aldaar een premature blootstelling kan veroorzaken die nefast kan zijn voor de mentale gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Gelet op de bij haar verzoekschrift gevoegde stukken kan de verwerende partij in haar verweernota niet dienstig betogen dat de verzoekende partij thans niet middels een medisch attest aantoont dat zij psychische problemen heeft, noch dat de verzoekende partij niet aan de hand van concrete gegevens aantoont dat ZIJ zich kan beroepen op het in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde element betreffende de gezondheidstoestand

3.7. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij, na het beëindigen van de asielpcedure op 28 februari 2019 en voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing op 25 juni 2019, werd gehoord Dit wordt door de verwerende partij overigens in de verweernota 's niet betwist

3.8. Gelet op het feit dat de verzoekende partij na de asielpcedure doch reeds voor het nemen van de bestreden beslissing opgevolgd werd door een dokter van de psychiatrische dienst en gelet op het feit dat betreffende de psychische problemen waarvoor zij wordt opgevolgd wordt geattesteerd dat een terugkeer omwille van deze problemen nefast kan zijn voor de gezondheidstoestand, komt het de Raad voor dat de verzoekende partij, indien zij was gehoord, elementen in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet had kunnen naar voren brengen die na een individueel onderzoek ervan het al dan niet afleveren van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. Het feit dat zij de aan haar verzoekschrift gevoegde stavingstukken niet had voorgelegd aan de verwerende partij, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Immers werd de verzoekende partij niet in de mogelijkheid gesteld de voormelde elementen of bewijsstukken die deze elementen aantonen, voor te leggen aan het bestuur. De verwerende partij mag hierbij niet uit het oog verliezen dat de thans bestreden beslissing geen antwoord vormt op een door de verzoekende partij ingediende aanvraag, maar een beslissing die op eigen initiatief van het bestuur genomen werd, zonder dat vooraf aan de verzoekende partij kenbaar was gemaakt dat een dergelijke beslissing zou worden genomen, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat de nodige elementen en/of stukken niet aan het bestuur werden voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing.

3.9. Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij effectief aan psychiatrische problemen lijdt, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift stavingstukken voegt van een dokter van de psychiatrische dienst die attesteert dat de verzoekende partij zich presenteert met een anxio-depressief beeld compatibel met een posttraumatisch stresssyndroom.

3.10. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel van het Umerecht wordt dan ook aangenomen".

• Derde grief

Verzoeker moet België binnen de dertig dagen na de betekenis van de beslissing verlaten. Echter heeft de afgelopen maanden het dodelijke en zeer besmettelijke Coronavirus zich over de hele wereld verspreid. Verschillende landen hebben nationale lockdowns afgekondigd en hun grenzen gesloten in een poging om het virus te stoppen. Ondanks de strenge veiligheidsmaatregelen nemen de infecties toe, waardoor ze zelfs oncontroleerbaar genoemd kunnen worden.

Ook Tsjetsjenië wordt getroffen door het virus: "COVID-19 has now started to spread to Russia's North Caucasus republics, and regional authorities have been scrambling to mobilize scant resources to stave off the pandemic. As of March 30, officials confirmed infections in Adygea, Chechnya, Kabardino-Balkaria, as well as Krasnodar and Stavropol regions" (The Jamestown Foundation, « The COVID-19 Pandemic Starts to Have Its Toll on the North Caucasus », 2 april 2020 (beschikbaar op : <https://lamestown.org/proqram/the-covid-19-pandemic-starts-to-have-its-toll-on-the-north-caucasus/>).

Na de verspreiding van het Coronavirus in Tsjetsjenië is de veiligheidssituatie verder verslechterd:

Business Insider France, 1People with COVID-19 who won't self-isolate should be killed, says President of Chechnya", 25 maart 2020 (beschikbaar op: <https://www.businessinsider.fr/us/people-with-covid-19->

killed-ramzan-kadyrov- 2020-3): "People who fail to self-quarantine after testing positive for COVID-19 should be killed, said Ramzan Kadyrov, the president of Chechnya said during an interview with local state-run media on March 23

The threat — reported by a Chechen television journalist after a private meeting with the close political ally of Russian Vladimir Putin — was immediately taken as credible in Russian media circles because of Kadyrov's long history of crushing political dissent, and allegedly murdering people who displease him since he took near-total control of the region in 2005 Chechnya is a semi-autonomous republic within Russia's sphere of control

"The person who creates himself and created this problem, if you ask me, should be killed. Not only he gets sick, [but also infects] his family, his sisters, brothers, neighbors, " Kadyrov told a television reporter from the Kavkazsky Uzel media outlet".

- OCCRP, "Chechen Leader: Execute Those who Breach Quarantine", 27 maart 2020 (beschikbaar op: <https://www.occpr.org/en/daily/11938-anyone-who-breaches-quarantine-should-be-executed-says-chechen-leader>): Many countries have introduced fines, even jail terms for those who violate lockdowns and curfews in a bid to contain the coronavirus pandemic. But Chechnya's leader has suggested a far more radical measure: Execute anyone who breaks an isolation order and spreads the disease.

Ramzan Kadyrov, the leader of the Russian Chechen Republic, said anyone who has been ordered to stay in quarantine but breaches that order and infects other people, should be punished with death!" Chechen news outlet Kavkaz Uzel reported.

"If you ask me, anyone who creates this problem for himself should be killed, " it quotes Kadyrov as saying after a government meeting held on Tuesday, when the first three COVID-19 cases were reported in Chechnya

Bovendien heeft de tegenpartij geen rekening gehouden met het feit dat de grenzen voor onbepaalde tijd gesloten zijn: "Vanaf vrijdag 27 maart. OOuOO lokale tijd, worden reguliere en chartervluchten tussen Russische luchthavens en buitenlandse luchthavens opgeschort en dit tot nader order Transit via de luchthaven van Moskou is vanaf dat moment dus niet meer mogelijk"

(https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/rusland).

Door geen rekening te houden met deze objectieve en publieke beschikbaar informatie over de algemene situatie in Tsjetsjenië ten/vijl deze informatie erop wijst dat een verwijdering op grond van artikel 3 problematisch zou kunnen zijn, heeft de verwerende partij bovendien haar beslissing niet gerechtvaardigd en schendt de zorgvuldigheidsplicht (RvV, arrest n° 232 538 van 20 februari 2020, p.6-7).

De zorgvuldigheidsplicht houdt inderdaad in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS - arrest van 11 juni 2002. nr.107.624). Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21 december 2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor en werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

Om alle deze redenen verwijt verzoeker de Dienst Vreemdelingenzaken van een automatische toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980, in strijd met de bovenvermelde verplichtingen die krachtens het nationale recht en de internationale instrumenten op haar rusten. De beslissing is daarom niet wettelijk gemotiveerd. De tegenpartij maakt een manifeste fout en miskent aldus artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht maar ook artikel 3 EVRM."

2.2. Verzoekende partij voert ondermeer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht en betoogt dat zij niet in de mogelijkheid werd gesteld toelichting te geven inzake haar medische problematiek. Zij wijst op haar gezondheidstoestand – ernstige psychiatrische problemen – en op het gegeven dat zij sinds haar aankomst in België regelmatig is opgevolgd door een psychiater en psycholoog. Zij neemt ook verschillende medicatie. Zij werd in september 2018 ook opgenomen in het ziekenhuis en verblijft thans in het CARDA-centrum tot haar gezondheidstoestand verbetert. Zij wijst erop dat zij een medische regularisatieaanvraag heeft ingediend.

2.3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In zoverre verzoekende partij met haar betoog zou menen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kan zij niet worden gevolgd. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (cf. RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591). Het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst eerder op een bijzondere zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verwerende partij.

2.4. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat daarin zich een nota bevindt, opgesteld op 20 maart 2020, met als titel: *“Evaluatie artikel 74/13”* en waarin gesteld wordt:

“(..)

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”, is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd:

°Hoger belang van het kind: Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

°Gezins- en familieleven: Betrokkene verklaarde dat zijn tante, die tevens zijn wettelijke voogd is, in België verblijft met haar gezin. Doch, zij maakt niet langer deel uit van het kerngezin van betrokkene. Daarnaast verklaarde betrokkene nog een nicht in België te hebben, maar zij maakt evenmin deel uit van het kerngezin van betrokkene.

°Gezondheidstoestand: Betrokkene verklaarde bij de DVZ geen problemen te ondervinden met zijn gezondheid, maar enkel dat hij pijn aan de ogen zou hebben. Via zijn advocaat legde betrokkene enkele medische attesten neer in verband met mentale problemen. De daarin aangehaalde elementen zijn echter niet van die aard dat ze een verwijdering in de weg staan. Indien betrokkene omwille van medische redenen in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te stellen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.5. De Raad stelt bij nazicht van het administratief dossier vast dat verzoekende partij op 8 augustus 2018 België is binnengekomen op 22-jarige leeftijd. Zij diende op 13 augustus 2018 een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 25 september 2018 vraagt een arts een psychiatrisch advies inzake verzoekende partij omwille van geweld, agressiviteit, slapeloosheid, nachtmerries en angstgevoelens.

Op 20 november 2018 maakt de adjunct-directeur van het opvangcentrum waar verzoekende partij verblijft melding van het agressieve gedrag van verzoekende partij waarbij de politie en ambulance werden opgeroepen. De vraag wordt gesteld of via een arts kan bekeken worden om verzoekende partij te colloqueren. Er wordt op gewezen dat contactname met de psychiater van verzoekende partij verstandig zou zijn.

In het administratief dossier bevindt zich verder een aanvraag tot evaluatie van de verpleegkundige van het CARDA-centrum waarin melding wordt gemaakt van de psychologische problemen van verzoekende partij: moeite om emoties te beheersen, slapeloosheid en nachtmerries, rusteloosheid, geheugenverlies, vermoeden van ernstige PTSS.

Tevens bevindt zich in het administratief dossier een medisch verslag van het regionaal ziekenhuis Verviers van 21 september 2018 waaruit blijkt dat verzoekende partij van 9 september 2018 tot 14 september 2018 gehospitaliseerd werd en waarna de diagnose luidde: atypische malaise waarbij medicatie wordt voorgeschreven en een nieuw psychologisch advies in het vooruitzicht wordt gesteld.

Uit het document *“Historique dossier médical”* inzake verzoekende partij blijkt verder dat verzoekende partij zowel psychologisch begeleid wordt als op verschillende tijdstippen een psychiater consulteert. Verder neemt verzoekende partij medicatie.

Verder blijkt dat – hoewel Polen de verantwoordelijke lidstaat bleek voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming – de Belgische autoriteiten toch op 11 februari 2019 beslisten het verzoek zelf te behandelen in toepassing van artikel 17 van de Dublin-verordening omwille van *“geattesteerde psychomedische problematiek”*.

2.6. In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij niet alleen naar de reeds voorgelegde medische stukken waaruit haar mentale problemen blijken maar wijst zij tevens op haar medische regularisatieaanvraag van 16 april 2020, het standaard medisch getuigschrift van 6 februari 2020 en het psychiatrisch attest van 6 juli 2019. Uit deze stukken blijkt dat verzoekende partij gediagnosticeerd wordt met een ernstige PTSS, medicatie dientengevolge inneemt en psychotherapeutische opvolging krijgt. Er wordt verder geattesteerd dat een terugkeer naar het herkomstland onmogelijk is gelet op het risico op decompensatie.

2.7. Hoewel de medische regularisatieaanvraag duidelijk dateert van na het treffen van de bestreden beslissing en de verwerende partij hier geen rekening mee kon houden, kan de Raad er evenwel niet aan voorbijgaan dat in het administratief dossier al diverse medische stukken aanwezig waren die gewag maakten van een ernstige mentale gezondheidsproblematiek in hoofde van verzoekende partij. Om die reden hebben de Belgische autoriteiten trouwens ook beslist om het verzoek tot internationale bescherming toch in België te behandelen en verzoekende partij niet over te dragen aan Polen. In de gegeven omstandigheden ziet de Raad niet in hoe de verwerende partij op zorgvuldige wijze tot het besluit kon komen dat *“Via zijn advocaat legde betrokkene enkele medische attesten neer in verband met mentale problemen. De daarin aangehaalde elementen zijn echter niet van die aard dat ze een verwijdering in de weg staan. Indien betrokkene omwille van medische redenen in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te stellen.”* Zoals duidelijk blijkt bevonden zich in het administratief dossier voor het treffen van de bestreden beslissing reeds diverse indicaties inzake de mentale gezondheidstoestand van verzoekende partij en het feit dat zij daarvoor in psychologische en psychiatrische opvolging was alsook dat zij medicatie kreeg toegediend. In die optiek is het geenszins zorgvuldig van de verwerende partij te stellen dat de in de medische attesten aangehaalde elementen niet van die aard zijn dat zij een verwijdering in de weg staan nu geenszins blijkt op wat de verwerende partij zich juist ent om tot deze bevinding te komen. Er blijkt hieruit niet of de verwerende partij wel alle medische gegevens in ogenschouw heeft genomen, zoals het feit dat verzoekende partij wel degelijk in medische behandeling is. Indien de verzoekende partij de mogelijkheid was geboden om verdere toelichting te geven over haar medische situatie, dan had zij de verwerende partij ook op de hoogte kunnen brengen van het psychiatrisch attest van 6 juli 2019 en het standaard medisch getuigschrift van 6 februari 2020 waarin geattesteerd wordt waarom een terugkeer tegenaangewezen is. Ondanks de diverse indicaties in het administratief dossier inzake de mentale toestand van verzoekende partij heeft de verwerende partij zich vergenoegd met de loutere stelling dat niet blijkt dat dit een verwijdering in de weg staat, zonder evenwel te verduidelijken waarom zij die mening is toegedaan.

2.8. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat de medische regularisatieaanvraag pas werd ingediend na het treffen van de bestreden beslissing en verwijst zij verder naar de beoordeling zoals die naar voren komt uit de hoger geciteerde synthesesnota.

2.9. Zoals blijkt uit de bespreking hoger erkent de Raad dat de medische regularisatieaanvraag pas werd ingediend na het treffen van de bestreden beslissing en dat de verwerende partij hier dan ook uiteraard geen rekening mee kon houden maar wijst hij erop dat, gelet op de reeds voorgelegde medische stukken, de verwerende partij met haar beoordeling geen blijk heeft gegeven van een zorgvuldig onderzoek.

2.10. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto de zorgvuldigheidsplicht ligt voor.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er bestaat geen noodzaak om over te gaan tot een verdere bespreking van de overige middelonderdelen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER